

DEN *STÅDAKTIGE TENNSOLDATEN

*(ståndaktig = som inte ger vika)

Det var en gång tjugofem tennsoldater.

De var bröder allihop, för de var födda av en gammal tennsked.

Alla hade de gevär på armen och en stilig röd och blå uniform.

De låg i en ask som en liten pojke hade fått på sin födelsedag.

När pojken lyfte av locket och såg alla tennsoldaterna blev han så glad att han klappade i händerna. Han plockade upp dem och ställde dem på bordet.

Alla soldater såg precis likadana ut, förutom en. Han hade bara ett ben, för han hade blivit stöpt sist och då hade inte tennet räckt till, men han stod lika stadigt för det.

På samma bord som tennsoldaterna ställdes upp låg många andra leksaker. Där fanns ett vackert slott av papper och mitt i den öppna slottsdörren stod en liten pappersdocka. Hon hade ett litet smalt blått band över axeln och mitt på det satt en skimrande paljett som var lika stor som hennes ansikte.

Dockan var en dansös, och när hon dansade sträckte hon ut armarna och lyfte ena benet så högt i vädret att man inte kunde se det. När tennsoldaten som själv bara hade ett ben såg detta, blev han glad och tänkte att han ville gifta sig med henne.

Men, tänkte han, hon bor i ett slott, och jag har bara en ask som vi bor tjugofem soldater i, och det är ju inte ett ställe som passar för henne. Men jag måste i alla fall få lära känna henne! Han la sig bakom en snusdosa där han kunde titta på dansösen i smyg.

När det blev kväll gick folket i huset till sängs. Då började leksakerna leka och de andra tennsoldaterna skramlade i asken för de ville också vara med, men de kunde inte få av locket så de fick ligga kvar.

Tennsoldaten kunde inte sluta titta på den söta lilla dansösen.

Klockan slog tolv, och PANG!, där sprang locket av snusdosan av. Men det var inget snus i den, utan ett litet svart troll – det var en sådan där skämtartikel.

- Tennsoldat, sa trollet, vill du låta bli att glo!

Men tennsoldaten låtsades som om han inte hörde.

- Ja, vänta bara tills i morgon! sa trollet.

Det blev morgon och barnen vaknade. De kom in i lekrummet och ställde tennsoldaten i fönstret. Och vare sig det nu berodde på trollet eller tvärdraget, så flög fönstret plötsligt upp och soldaten föll på huvudet från tredje våningen. Det var en hemsk färd och han blev stående på huvud mellan gatstenarna.

Tjänsteflickan i huset och den lille pojken sprang genast ner för att leta, men de såg honom inte trots att de nästan trampade på honom.

Nu började det regna och det blev en ordentlig skur. Efter regnet kom två gatpojkar vandrande.

- Ser du, sa den ene, där ligger en tennsoldat! Han ska ut och segla!

Och så gjorde de en båt av en tidning och satte tennsoldaten mitt i den, och så seglade han nerför rännstenen.

Det gick väldiga vågor i vattnet och det var strömt eftersom det hade ösregnat. Pappersbåten guppade upp och ner och snurrade runt så det pirrade i tennsoldatens mage. Men han förblev ståndaktig, han ändrade inte en min utan stirrade rakt fram.

Plötsligt drev båten in under en rännstensbro, och det blev jättemörkt.

- Undrar vart jag kommer, tänkte han. Ja, ja det är trollets fel.

Plötsligt kom en stor vattensork som bodde under rännstensbron.

- Har du pass? frågade sorken. Hit med passet!

Men soldaten teg och grep stadigare om sitt gevär. Båten for iväg och sorken efter. Hu, vad den ropade och han skrek till pinnar och strån:

- Hejda honom, hejda honom, han har inte betalat tull! Han har inte visat pass!

Strömmen blev starkare och tennsoldaten såg dagsljus där bron tog slut men hörde också ett dån. Tänka sig, där bron tog slut stupade rännstenen ner i en stor kanal! Det var lika farligt för honom som det är för oss att segla utför ett stort vattenfall.

Han var så nära att han inte kunde stanna. Båten for ut och snurrade runt flera gånger och fylldes med vatten så att den sjönk. Tennsoldaten tänkte att han aldrig mer skulle få se den söta lilla dansösen.

Plötsligt blev han uppslukad av en stor fisk.

Nej, vad mörkt det var därinne! Ännu värre än under rännstensbron, och det var trångt.

Men tennsoldaten var ståndaktig, han låg raklång med geväret på armen.

Fisken for omkring och kastade sig åt sidorna och plötsligt blev den aldeles stilla. Det blev klart dagsljus och någon ropade högt:

- En tennsoldat!

Fisken hade blivit fångad, förd till torget och såld, och nu låg den i ett kök där en piga skar upp den. Pigan bar in tennsoldaten i rummet så att alla kunde se på den märkvärdige mannen som hade rest i magen på en fisk. Tennsoldaten tyckte inte om detta, men när de ställde honom på bordet såg han att han befann sig i samma rum som han hade varit i förut.

Han såg samma barn, och leksakerna låg på bordet. Där var det vackra slottet med den söta lilla dansösen. Hon stod fortfarande på ett ben och lyfte det andra högt upp i luften. Hon var också ståndaktig, och det gjorde tennsoldaten så rörd att han var färdig att gråta tenn, men det passade sig inte. Han såg på henne och hon såg på honom, men de sa ingenting.

Just då tog en av småpojarna och kastade soldaten rakt in i kakelugnen, han förklarade inte varför han gjorde det. Det var bestämt trollet i snusdosan som var skuld till det.

Tennsoldaten stod i lågor och kände en hetta som var förfärlig, men om det var av den riktiga elden eller av kärlek, det visste han inte. Färgerna hade helt och hållet runnit av honom, om det hade hänt på resan eller det var av sorg kunde ingen säga. Han såg på den lilla fröken och hon såg på honom, och han kände att han smälte, men hela tiden stod han ståndaktig med geväret på armen.

Då gick en dörr upp, vinden fattade tag i dansösen och hon flög som en vind rakt in i kakelugnen till tennsoldaten, blossade upp i lågan och var borta. Tennsoldaten smälte till en klump, och då pigan dagen efter rakade ut askan fann hon honom som ett litet tennhjärta. Av dansösen var det däremot bara paljetten kvar, och den var alldeles svartbränd.